

برای بسیاری
از مردم طالبان
علی‌رغم تمام
خصوصیت‌هایشان
با حقوق و
شیوه‌های لیبرال
دموکراسی، عدالت
و امنیتی قاطع را
برای حیات، اندام
و دارایی‌شان
می‌دهند

اما همان طور که فرانسیس فیتز جرال در کتاب تحسین شده خود «آتش در دریاچه» اشاره کرد عقیده جفرسون در دهه‌های ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ به این اعتقاد تبدیل شد که مأموریت ایالات متحده ایجاد دموکراسی در سراسر جهان است. در میان برخی از محافل بیشتر یا کمتر فرض می‌شود که دموکراسی یعنی دموکراسی انتخاباتی همراه با مالکیت خصوصی و آزادی‌های مدنی و این چیزی است که ایالات متحده باید به جهان سوم ارائه دهد.

بازسازی لیبرال دموکراتیک از یک تفکر بعدی برای مدیریت یک جمعیت تسخیر شده به یک ایدئولوژی جهانی تبدیل شد که به دنبال بازسازی جهان در حال توسعه منطبق با تصویر امریکا بود.

ویتنام شوک خشنی به ایدئولوژی دموکراسی تبلیغی امریکا وارد کرد. سازندگان امپراطوری امریکایی سه شرایطی که ویتنام را از فیلیپین و ژاپن متمایز می‌کرد به سختی آموختند. یکی نهضت آزادی بخش ملی بود که از نظر سیاسی و نظامی شکست نخورده بود.

دوم نخبگان محلی که ایالات متحده برای ایجاد لیبرال دموکراسی با آنها متحد شد، نه لیبرال بودند و نه دموکرات و به دلیل حمایت یا تحمل استعمار فرانسه در میان توده‌ها بدنام شده بودند. سوم مردمی که فرانسوی‌ها را با موفقیت اخراج کرده بودند ایالات متحده را به عنوان جانشین فرانسوی‌ها می‌دیدند.

جمهوری ویتنام یک ایالت درجه دو بود که قلمرو آن فقط به شهرهای بزرگی مانند سایگون تعلق داشت؛ در حالی که روستاها متعلق به کمونیست‌ها بود. در میان امریکایی‌ها تردید کمی وجود داشت که این ایالت با خروج ایالات متحده از بین خواهد رفت.

هدف نانوشته پیمان صلح پاریس در سال ۱۹۷۳ این بود که قبل از تسلط کمونیست‌ها بر کل کشور، فرصت زمانی مناسبی برای خروج شرافتمندانه به ایالات متحده بدهد. ویتنامی‌های شمالی درواقع سخاوتمندانه بودند و به امریکایی‌ها بیش از دو سال فرصت دادند تا قبل از اواسط مارس ۱۹۷۵ به خانه بازگردند.

نا بسامانی در ویتنام به قدری ویران کننده بود که بنای ملت‌سازی لیبرال دموکرات باید در آنجا دفن می‌شد. علی‌رغم تلاش‌های محدودی از تاریخ دانان راست‌گرا مانند مکس یوت برای بازنویسی تاریخ برای نشان دادن اینکه مدل امریکایی می‌توانست در آنجا موفق شود اگر ایالات متحده در تخصیص منابع به ملت‌سازی پافشاری می‌کرد اتفاق نظر بر این است که مواد خام برای پیوند موفقیت‌آمیز مدل ایالات متحده وجود نداشت.